

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. marcija 1889.

Leto XIX.

Naročilo.

Leži, leži ravnó poljé,
Ravnó polje, plodnó poljé.

Na polji hišica stoji,
V njej stara mamica živi.

Kaj zrè v daljino jej okó,
Kaj lice jej bledí takó?

Pozval jej sina v boj je cár,
Naš car, vladár, naš gospodár.

Oj vrne li se še kedáj,
Sem k mamici v domači kráj?

Vsaj čaka njega dan na dán,
Daj Bog, da ne bi ga zamán!

* * *

Na jug pa lastovke leté,
V odhód veselo gostolé.

Njim mamica takó velí,
Takó velí in govori:

„Oj lastovk milih broj krilat,
Kaj prosim jaz te tisočkrat.

Čez sinje ti letiš morjé
V neznane, daljne nam zemljé.

Oj tjá odšel je sinček moj,
Za carja mi v krvavi boj.

Pozdravi ga, poprašaj ga,
Če bom ga skoraj videla.

Vsaj njega čakam dan na dán,
Daj Bog, da ne bi ga zamán!“

In dalje lástovke leté,
Leté in tožno gostolé.

* * *

Priplúla zopet je vzpomlád,
A nij vojak se vrnil mlád.

Ga mati čaka dan na dán,
Daj Bog, da ne bi ga zamán!